

m AGTÁRLAP

08.03.

KAPOLCS BÜVÉSZETI NAPOK 2008

60 felé 40 éve

Dinnyés József 1948-ban született Szegeden, 1963 óta foglalkozik zenéléssel. Dalait versekre írja, melyek hihetetlenül őszintén beszélnek a magyar politikai helyzetről. Dinnyés itt, Kapolcson, a katolikus templomban lépett fel, ahol nagyszámú közönség fogadta. Énekeit egymaga adja elő gitárja és szájharmonikája segítségével.

A kapolcsi templom az előadás alatt ismét megtelt emberekkel, volt, aki tudta, hová jön, de volt olyan is, aki csak odatévedt. A közönség érdeklődve hallgatta a szerzeményeket, melyekben az előadó saját gondolatainak ad hangot. Az éneklés célja pedig az, hogy olyanná válhasson a

magyarok számára, mint például Tinódi Lantos Sebestyén, aki a maga idejében verses dalaival számolt be a politikai történésekről, illetve háborúkról.

Dalai elgondolkodtatók, néha már szívfájdítóak. A kapolcsi közönség nagyon értékelte a műveket, így háromszor is visszatapsolták Dinnyést, aki szerényen csak annyit mondott: „Elfogytak, előlről kell kezdenem őket!”

Az embereket ez sem zavarta, sőt jót nevettek rajta. Az előadó most hatvan éves, és körülbelül negyven éve zenél, ezért kapta a program a 60 felé 40 éve címet. A zenész dalait nagyon rossz hangulatban, mérgesen írja, ettől olyan őszinték, amelynek.

A Völgy közönsége rendesen „megizzasztotta” Dinnyést, és sokáig nem hagyta elmenni. Az előadás után tódultak felé az emberek, hogy beszélgethessenek vele egy kicsit, kezet foghassanak, vagy hogy vegyenek egy CD-t.

Az előadó ezt nagyon jól fogadta, s kis késéssel ugyan, de elindult hazafelé.

Bakos Csenge
"Manjari"

Nemzetközi kórustalálkozó

Most, hogy nem a megszokott Művészetek Völgyét tartották meg, hanem a Bűvészeti napokat, a programok elég változatosak lettek, hiszen a művészek csak zsíros kenyérért jöttek. A rendezőknek nem volt lehetőségük válogatni, kénytelenek voltak beengedni a Völgy alaptémájától egyre jobban eltérő rendezvényeket.

Így jutottak lehetőséghez a veszprémi kórusfesztivál szervezői. A külföldi csoportok végül is egy szikrázó napsütéses vasárnapi délutánra ér-

A kórusok hét országból érkeztek erre a fesztiválra, amit már tíz éve rendeznek meg Magyarországon. A találkozó már hírt és rangot szerzett magának azzal, hogy nagyon komoly feltételekkel lehet csak bekerülni a fellépők közé. Meghívásos rendszer működik.

A jelentkezők hanganyagot küldtek egy komoly szakmai zsűrinek, akik több szűrőn keresztül kiválogatták a legjobbakat. Idén a magyar kórus nem lépett fel a fesztiválon, mert a külföldiek jobbnak mutatkoztak.

keztek meg a megtelt malomszigetre. A fiatalok nagyon jól érezték magukat a pódiumon és az előtt is. A színpadon játszottak a közönséggel, lelemutogattak a nézőtérrre. Akik pedig éppen nem léptek fel, azok a másik csoportot biztatták, zsbivársárban énekelgetve vásároltak vagy a patakparton játszadozgattak.

A völgybe csak négyen jöttek el a hétből, de ők is elkápráztatták a közönséget. A lettek kezdték a programot, őket a macedónok követték, majd a törökök zengték be a szigetet, és végül 57 tajvani kiscyerek dalolt egy órán át, nem törődve a meleggel.

Deák Kristóf

BLUES DOGS

A 2008-as Kapolcsi Bűvészeti Napok egyértelműen nem volt az igazi. A próbálkozás az eddig megszokott völgyhangulat megteremtésére, amatőr előadók sokasága és lehetetlenül kevés nézőszám alkotja a Völgy idei adatait nagy vonalakban. Ennek ellenére azonban úgy gondolom, annak, aki eljött, megérte a próbálkozást, még ha nem is a megszokott módon, de kapott valamit, ami felidézte az elmúlt évek Völgyeinek hangulatát.

A Művészetek Völgyével (tudom, idén máshogy hívják) kapcsolatban azonban számomra mindig is furcsa volt, hogy az utolsó nap mintha nem lenne teljes értékű, sem a nézők, sem a szervezők szemében. Portékáikat elpakoló árusok, stoppal és busszal, vagy akármilyen más módon hazajutni akaró völgylakók, elmaradó programok és a kevésnél is kevesebb érdeklődő. Pedig ennek az éjszának kellene a legjobbnak lennie! Vagy csak szerintem?

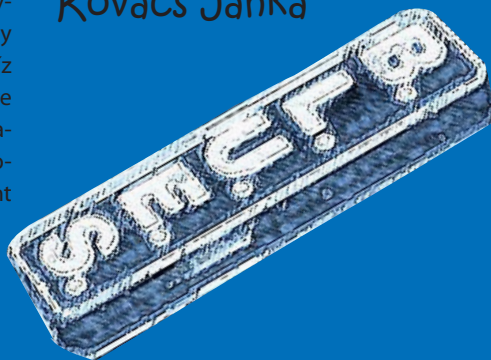
Úgy tűnik, igen. Ugyanis sem Kapolcson, sem pedig Vigántpetenden nem találtunk olyan programot, amelyre szívesen elmentünk volna. Néhány kisebb koncert, ahol a padokban alig tíz ember lézengett, de semmi több. Estére azonban, úgy tűnik, az ittragadt völgylakók összeszedték bátorságukat és ellátogattak a Gástya színpadra, amely, mint már egyszer írtam, minden évben a legjobb koncertek helyszíne volt. Az idei év utolsó fellépője pedig a Blues Dogs nevű formáció volt, melynek tagjai

nagyrészt budapesti fiatalok közül kerülnek ki, s amelynek fellépései sem voltak még igazán a fővároson kívül. Ezért nagy élmény számukra egy ilyen vidéki fesztivál, még kevés érdeklődővel, ingyen is.

Ahogy hallgattam őket, s figyeltem a közönség ujjongását, egyre inkább arra a következtetésre jutottam, hogy tényleg megérte még, utolsó völgyprogramként, ellátogatni ide. Laza és könnyed blues-, rock- és alternatív elemekkel kevert számaik, melyekre természetesen a legnagyobbak, többek között Santana hatottak, remek kikapcsolódást nyújtottak egy tíz napot épségben megért völgylakónak.

Habár a zeneszámok hangzása sokszor feltűnően hasonlított, és az énekesek hangjának tisztasága is hagyott némi kívánnivalót maga után, úgy gondolom, ez a koncert pont így volt tökéletes. Fiatal és kezdő együttes, mely még tapasztalatlan a koncertezésben (főleg így vidéken)... várhatnánk ennél többet?

Kovács Janka

Képzelt szarvak

Molière Sganarelle című művét egymás után négyszer is eljátszotta a Főnix Színházi Műhely és Drámaiskola, a taliándörögdi művelődési házban. Minden alkalommal teltház kísérte az előadásokat.

A stúdiót tíz éve alapították, az elejétől fogva Bicskei Kiss László vezetésével működik, azóta nagyon magas színvonalúvá vált náluk a színésznevelés. A kitűnő eredménnyel végzett színésznövendékek akár állandó szerződést is kaphatnak az iskola elvégzése után a Színházi Műhelyben.

Független társulatként nincs állandó fellépőhelyük, budapesti kávéházakban, befogadó színházakban játszanak, illetve vidéki művelődési házakban vagy akár szabad téren is fellépnek. A repertoárjukon egyformán találhatóak magyar és külföldi darabok, kortárs írók művei, drámák, komédiák, meseművek. Hogy ki milyen műben szerepel, arról a tanárok döntenek, alapvetően a személyiségek alapján.

A mű alapvetően egy vásári komédia, ahol még a szereposztás sincs eldönt-

ve az utolsó pillanatig. Közvetlenül az előadás előtt kalapból húzzák ki a szerepeket, ezzel is formálva a hangulatot. Csupán egy állandó szerep van: a címszereplő Sganarelle-é. Ez persze azt is jelenti, hogy mindenkinek meg kell tanulnia a teljes szöveggönyvet – bár van sügőjük, aki segít nekik, ha elakadnak – egyébként ezt is kisorsolják. Néha a közönség az, aki dönt: az ő segítségükkel húzzák ki a kalapból a szerepeket.

A darab, ahogy az alcíme is mutatja, a féltékenység körül bonyolódik. A *bonyolódik* talán valóban a legjobb szó erre: hisz a folyamatos félreértések – egy hirtelen jött rosszullet, egy elhagyott kép, a bosszú iránti vágy vagy a segítő szándék - miatt a végén már senki sem tudja, ki-kivel van. A végén *deus ex machinaként* hirtelen oldódik meg a konfliktus: mindenki megtalálja saját párját, és megtanulja, hogy a féltékenység ritkán jó segítőtárs.

Kiss Kata

Koplató Mátyás

Kaplcson három óra ötvenöt perckor hosszú sor állt a Faluház bejárata előtt. Felnőttek, gyerekek vegyesen. Mikor mindannyian be tudtunk menni, és elfoglaltuk a helyünket, elkezdődött a színdarab, ami egy magyar népmesét dolgozott fel, meglehetősen modern formában. A mesélő belekezdett Mátyás történetébe, aki egy szegény ember volt. Ez persze nem tetszett neki, rögtön belekotyogott, hogy ő bizony

nem akar szegény lenni. Ekkor elment világot járni, szerzett aranyat az ördögöktől. De azok nem akarták ám, hogy Mátyásnál legyen az ő aranyuk, így mindenféle próbával akarták visszaszerezni vagyonekat: futás, erőpróba, hangverseny. Persze Mátyás mindig túljárt az ördögök eszén, és boldogan, gazdag emberként élt tovább. Aztán meghalt.

Felment a Mennyországba, de Szent Péter nem akarta beengedni az ördögöktől szerzett aranya miatt, így le kellett menni a Pokolba. Ott várták őt régi ellenségei, és mikor meglátták, kiparancsolták alvilági birodalmukból, mert emlékeztek, hogyan szedte rá őket. Ekkor jutott az eszébe a mesélőnek, hogy

legyen Mátyásból egy történet a gyerekeknek, hogy okulhassanak belőle: *Hogyan járt pórul Koplató Mátyás...!*

A színdarabot a veszprémi *Teleszterion Színházi Műhely* adta elő. A rendező Komáromi Sándor volt. Gyermekelőadásokat általában nyaranta prezentálnak, egyébként felnőtteknek szóló darabokat játszanak. A társulat próbál elrugaszkodni a hagyományos magyar nyelvtől, ezért próbálnak belecsempészni egy kis szlenget, néhány modern kifejezést, a jó ízlés határain belül. Különös nyelvezet, nem mindennapi mozgások, és lehengető humor jellemezte ezt a könnyed darabot. És a Koplató Mátyás gyerekemese ugyan, azért jó néhány felnőttnek is csorogtak a könnyei a nevetéstől, és a tapsot is mindenki ugyanolyan elismerően adta.

Keller Zsuzsa

Az utolsó Bűvészeti nap

A Kaposcsi Bűvészeti Napok utolsó napját idén rendhagyó programmal zárták. A Malomszigeten a Veszprém táncegyüttes műsorát tekinthettük meg. Az előadás keretében láthattuk az idén 35 éves táncsoporttól a díjnyertes programokat, szilágysági táncokat, perkátai ugróst, valamint kalotaszegi páros táncokat is.

Márta István az előadás előtt megköszönte Veszprém megyének, hogy segítt hozzájárulni a „zsfroskenyeres fesztivál” programjának megtartásához. Összegezve, az ez évi Bűvészeti napok programja nem vett sokat eddigi színvonalából, és még így is, hogy a fellépők semmilyen jutalékot nem kaptak az előadásukért, mindenki eljött és csak az eső szabhatott gátat a programok lefolyásának.

Mindig csodálattal tölt el az, amikor a zenei vagy nemzenei színpadon megjelenik az élőzene. Hihetetlen profizmusra vall, ha ott helyben, élőben játszanak a zenészek. És még ha emellett táncra is perdülnek

eredeti népviseletben, akkor ott már tényleg érdemes tervezni az előadás megtekintését. Mivel ez esetben szá-

míthatunka legjobbakra, az a megfelelő színvonalra is.

Természetesen általában a programok valamilyen többletet is hordoznak magukban itt a völgyben, a fesztiválon. Így ennél az előadásnál sem lehet figyelmen kívül hagyni a tényleges mondanivalót. Az előadás felhívhatta mindannyiunk figyelmét a népi hagyó-

mányok megőrzésének fontosságára, a régi értékek felelevenítésére. Emellett ismét, újra megszépléltük azokat az eredeti, nagyszüleink, sőt dédszüleink által hordott viseleteket, amiket a mi korunkban senki sem hord és mára már feledésbe merültek.

Akik eljöttek erre az utolsó programra, nem kellett csalódnuk, hiszen a táncosok profikhoz méltóan ugrálták és táncolták végig az előadást. Legjobban a kisgyerekek élvezték a táncot, de nem csak figyelték a színpadot, hanem végigropták őket az egész délutánt.

Márkus Vera

Dosztojevszkij nyomában

A Kapolcsi Bűvészeti Napok utolsó estjén, vasárnap a faluházban a programok még nem fogytak el. Sőt egy kiváló színházi előadás várta a még Völgyben maradottakat. A belépés csak azoknak volt megengedett, akik egy hajszálukkal megajándékozták a bejáratnál álló szervezőket. Azt gondoltam, lesz valami szerepe az előadásban is, de csak viccnek szánták.

A színdarab alapjaként és forrásaként Dosztojevszkij Feljegyzések az egérlyukból című regénye volt, az előadás pedig az „Odulakó” címet viselte. Az író felesége betegágyán írta a művet, ami a Bűn és bűnhődés-szerű remekmű. A főszereplő kis otthonában van egész nap, és mást sem tesz, mint hogy az életének eseményeit dolgozza fel, eljátssza. Eközben mindenről filozofál, és kritikával méltatja az őt körülvevőket és a világot. És közben saját gondoljaival, fájdalmaival küzd magában. “Beteg ember vagyok... Rosszindulatú ember vagyok. Egy cseppet se vagyok rokonszenves. Azt hiszem, fáj a májam. Egyébként egy mákszemnyit sem értek a betegségemhez, és azt se tudom biztosan, mim fáj. Nem gyógyíttatom, sosem is gyógyíttattam magam, noha tiszteltem az orvostudományt, és becsülöm az orvosokat. Ráadásul még végtelenül babonás is vagyok; legalábbis annyira, hogy tiszteljem az orvostudományt. (Eléggé művelt volnék ahhoz, hogy ne legyenek babonás, de mégis babonás vagyok.)”

Ez a színházi előadás azon kevés programok egyike volt, ami nagyon tetszett, és úgy éreztem, megérte ott lenni. A díszlet hatalmas lepedőkből és paravánokból tevődött össze, egy-két bútorral kiegészítve. A színpadnak nevezett területen még a fény játéka volt meghatározó. Hol narancs, hol zöld, hol pedig sötétségben úszott a színpad. A szereplők jelmezei is elragadóak voltak, pólójuk fölött melltartót viselő férfiak és nők cikáztak a színpadon. A főszereplő Király Dániel pedig az egész színteret uralta játékaival.

A műsor végeztével a Bűvészeti napok már zárultak, tíz órakor már ételt sem lehetett kapni a megszokott helyeken, az árusok is elpaktak, csak néhány Völgylakó maradt az utolsó estét is együtt ünnepelni.

Ördög Zsófi

Egy Kiss Erzsi Zene

A zenekar alakulása tizenkét évvel ez-előttre tehető és leginkább a szövegeiről híres. Mondhatjuk úgy is, hogy pont hogy nem arról, de valamiért mégis. A zenéjükben nem a szöveg az üzenethordozó, hanem ahogy átadják azt. Miért is? A dalszövegek halandzsán alapszanak. Semmi értelmük nincs lát-szólag, de valamiért mégis többet mondanak, mint bármely szó. A szövegeket a művésznő, Erzsi írja a magából jövő érzésekből, a zenét pedig a zenekar, de leginkább a gitáros szerzi.

Körülbelül ezzel a tudással indultam el Vigántpetendre tegnap este a koncertre. Legnagyobb sajnálatomra a meghirdetett tizeneggyel ellentétben éjfélkor kezdődött a koncert. Mivel már elég fáradt és nyugós voltam, nem annyira örültem neki, de hát meg kellett várni. Nincs mit tenni.

A koncert nagyon jó volt, elég sokan is voltak, amit nem gondoltam volna, egyrészt az egyórás késés miatt, másrészt pedig, mert ez volt az idei Völgy utolsó programja. A nézők egy része csak tétlenül ült, míg a másik fele folyamatosan táncolt. Állítom, ez volt a részegeb-bik fele.

A koncert végén készített riportból megtudtuk, hogy a dobos srácnak nem tetszett a Cirkuszi sátorban való fellépés. Panaszkodott a rossz akusztika

miatt, és úgy érezte magát, mint egy bezárt cirkuszi majom.

A már körülbelül tizedszerre itt fellépő zenekartól megtudtuk, hogy ők nagyon szívesen jönnek jövőre is, ha meghívják őket, és megtehetik. Igazán remélik, hogy lesz 20. Művészetek Völgye, és többen lesznek, mint idén ezen a hogy is mondjam, 19 és feledik fesztiválon.

Az együttes legközelebb augusztus 13-án lép fel a Sziget fesztiválon az A38 sátorban hajnali kettő körül. (Vagyis a 14-ére virradó nap.)

Aki még nem hallott róla, vagy nem hallotta a zenekart, az mindenképp nézze meg. Egyszer mindenkinek látnia kell!

Porcsalmy Anna

„Különleges szerda este” vasárnap délután

A Völgy utolsó délutánján egy még ismeretlen zenekar, a WNS lépett színpadra a kapolcsi Gástya árokban. A WNS (*Wednesday Night Special* – különleges szerda este) egy három évvel ezelőtt alakult együttes. A hattagú zenekar túlnyomórészt fiataloknak játszik, meghatározatlan stílusban. Előfordul benne a jazz, a drum & bass és rockos elem is, sőt a dobosuk egy kissé a diszkós irányba húzza a csapatot. Ettől igazán változatos és színes az a zene, amit csinálnak. Valójában a koncerten nem is volt két egyforma szám, mint az egyéni slágeres előadók esetében. Az énekes, *Menyhei Ádám*, aki a szintetizátoron is játszik, elmondta, hogy még most is keresik a saját stílusukat, de próbálnak a természetességre törekedni, és nem exhibicionistának lenni. Szeretnének érthető tánczenét játszani, amit az emberek elfogadnak és élveznek.

Régóta zenélgetnek együtt a tagok, ám a zenekarrá válásig hosszú időnek kellett eltelnie. Volt, mikor teljesen más néven, más tagokkal, más stílusban játszottak. 2006-ban kezdtek el koncertezni, azóta állandó a zenekar: *Csikós Zoltán* dobol, *Fülöp Bence* és *Pálfi András* gitározik, *Szekeres Norbert* a trombitát fújja, *Plesz Barbara* pedig énekel *Menyhei Ádám* mellett. Az ország különböző pontjain léptek fel, az elmúlt időszakban nagyjából havonta, az eredetileg Pécsről érkezett csapat az utóbbi időben rengetegszer járt fővárosunkban is.

A koncertre odafelé menet feltűnt, hogy ürről a Völgy, azonban a Gástya színpad mellett a domboldalon a napos foltokra odatelepeültek az emberek, hogy még egyszer jól érezzék magukat, mielőtt ismét elkezdné a visszszámolás a következőig...

Pintér Edina

képek: <http://www.myspace.com/wnsmusic>

Csángó, gyimesi

A Völgy folyamán már sokadszor bizonyosodhattunk meg róla, hogy szinte biztosak lehetünk benne, hogy kultúránkat meg fogják őrizni különböző

egyesületek, szervezetek, népcsoportok. Úgyhogy nem kell aggódni, meg vagyunk mentve. Még az unokáinknak is lesz mit hallgatni, nézi, ha vidékre látogatnak, vagy csak egy kulturális fesztiválra mennek szórakozni.

A kapolcsi Malomszigeti Színpadon moldvai és gyimesi muzsikát játszott egy zenekar. Nagyon régóta, már gyerekkoruk óta ismerkednek hangszereikkel, de előtte még népdalokkal, énekléssel kezdték. Körülbelül tíz éve játszanak együtt, három testvér, és egy beugróember, aki sokszor cserélődik sajnos az idők során. Hivatalos fellépőként még nem, de amúgy önszorgalomból minden évben jártak a Völgyi napokon. Utcai zenészként lehetett őket megtalálni. Idén volt egy pályázat, amin versengeni lehetett a részvételi jogért, itt kétszázhatvan zenekarból hetven került be. Így jutottak be ők is a Malomszigeti Színpadra.

A zenekar táncházakat tart, fellépésekre jár. Jövő héten lesz a Csángó fesztivál, amire nagy boldogságukra meghívást kaptak, így ott is fellelhetőek lesznek a programfüzetben.

Nagyon nagy jövőjét látják ennek a muzsikának, egyszerű a recept: csinálni kell. Egyre több ember tér vissza a hagyományaihoz, áll be a táncházakba. Mint minden zenekarban, ebben a quartettben is voltak tagcserék. A három testvér összetart, ők a zenekar magja, és mindig hozzájuk kapcsolódik egy negyedik tag. Egy másik formáció az Árgyéus zenekar, akikkel most sajnos nem tudtak ellátogatni ide, de ami késik, az persze nem múlik.

Aki ott volt a koncerten, az nyugodt szívvel megállapíthatta, hogy a népi motívumokat jó kezekben őrzik. Nem kell félni attól, hogy akármilyen súlyosztóban el fognak tűnni. Aki szeretné, az úgyis rátalál, és nem is kell nagyobb erőfeszítést tenni.

Takács Bence

mAGTÁRLAP impresszum:

Főszerkesztők:
Papp László
Szabados Péter

Korrektor:
Szilvásy György Péter

**A cikkeket írták, szerkesztették
és a fotókat készítették:**

Adamicska Edina

Bakos Csenge

Balogh Ágnes

Deák Kristóf

Kárpáti Viktória

Keller Zsuzsanna

Kenyeres Gellért

Kiss Katalin

Kovács Janka

Lovász Krisztián

Márkus Veronika

Nagyfi Tamás

Nyíri Beáta

Ördög Zsófia

Pánczél Klaudia

Pintér Edina

Porcsalmy Anna

Rapali Vivien

Sipos Mária Zsanett

Somogyi Mária

Szentesi Dávid

Takács Bence

Ugrai Diána Bianka

